

237. САСТАНАК СЕКЦИЈЕ ЗА ИСТОРИЈУ МЕДИЦИНЕ СЛД
САЖЕТАК ПРЕДАВАЊА

Стогодишњица рођења професора др Владете Јеротића

ВЛАДЕТА ЈЕРОТИЋ – БИОГРАФСКИ ПОДАЦИ

Владета Јеротић рођен је у Београду, 2. августа 1924. године. По завршетку рата, 1945. године, уписао је Медицински факултет, на коме ће дипломирати 1951. године. Специјализацију из неуропсихијатрије положио је 1957. године. Од 1958. до 1961, стручно се усавршава у Швајцарској, Немачкој и Француској, где се специјализује за психотерапију. По повратку у Београд запошљава се у Универзитетској нервnoj клиници у Београду и као асистент ради до 1963. године. Потом прелази у болницу „Др Драгиша Мишовић”, на прво психотерапеутско одељење основано у Југославији код примаријуса др Владислава Клајна, једног од оснивача Београдског психоаналитичког друштва (1938). Безмало две деценије био је начелник Психотерапеутског одељења ове болнице.

Неуморни истраживачки дух одвео је др Владету Јеротића из психијатрије и психотерапије у културну антропологију. Од 1985. године до пензионисања предаје, као професор по позиву, пастирску психологију и медицину на Православном богословском факултету у Београду. Истраживања из области религије, психотерапије, социологије, социјалне психијатрије, филозофије и антропологије преточио је у више од 70 књига и неколико стотина научних чланака.

Доктор Владета Јеротић бавио се утицајем религије на психу и понашање човека. Писао је да се људска психа састоји од три „паралелна и непрекидно активна слоја“, који се заснивају на веровањима и обичајима из паганизма, Старог завета и/или Новог завета.

За дописног члана Српске академије наука и уметности (Одељење језика и књижевности) изабран је 1994, а за редовног 2000. године. Био је члан Удружења књижевника Србије (1984) и редовни члан Академије медицинских наука Српског лекарског друштва (1988), Српског лекарског друштва (1961, Психотерапеутска секција), Психотерапеутског друштва Југославије и Јунговог удружења у Београду. Добитник је бројних признања и награда за свој научни рад и друштвени допринос, између осталог и Повеље СЛД за „посебне заслуге у научно истраживачком раду“ (1993), Повеље „Хипократова медаља“ Секције за уметност СЛД за „изузетни допринос медицинској филозофији и књижевности“ (1999) и Повеље Психотерапијске секције СЛД „за вишегодишњи рад и допринос на пољу психотерапије“ (2007).

Умро је 4. септембра 2018. године у Београду.

ВОЈИСЛАВ ЂУРЧИЋ:

„Искуства, вештине и знања Владете Јеротић су били од велике помоћи за његове пацијенте, али и значајно обогаћење за млађе колеге. Његов топао и људски приступ њиховим патњама је био терапијски значајан, као и његова креативност у размишљању и разрешењу њихових тегоба. За млађе колеге је био велики подстрек, мотивација и инспирација у теоријским разматрањима и клиничком раду.“

БОЈАН ЈОВАНОВИЋ:

„Сагледано са временске дистанце, уколико се вреднује према хуманим и духовним вредностима, наше време ће бити обележено Јеротићевим животом и делом. Не зато што је оличавао своје време, већ зато што је један од ретких који је одолео искушењима његових хуманих вредности. За разлику од аутора који су својим понашањем умањивали вредност своје делу као и оних који су се, свесни својих мана, држали крајње резервисано и прагматично како неким непромишљеним поступком не би довели у питање адекватну рецепцију свог дела, Владета Јеротић је остварио највиши степен сагласја између написаног и живљеног. Из укрштаја битних одлика његове личности и његовог опуса исијава његова харизматичност којом је зрачио и којом и данас исијава доказујући да је и интелектуално и духовно присутан међу нама. Интензивно медијско присуство и у периоду након свог физичког одласка чини основаном наду да ће и у будућности његово дело бити поуздан оријентир људима за сналажење у њиховим унутрашњим и спољашњим лавиринтима.“